

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci

žalobce: [redacted], státní příslušnost Mongolsko

bytem [redacted]

zastoupen advokátem [redacted]

sídlem [redacted]

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2015, č.j. MV-160887-7/SO-2013

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2015, č.j. MV 160887-7/SO-2013, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta [redacted].

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo též „ministerstvo“), ze dne 18.11.2013, č.j. OAM-29858-48/DP-2011 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto prvoinstančním rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.
- 2 Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
- 3 Žalobce dne 22.9.2010 podal na Velvyslanectví České republiky v Ulaanbaataru žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny podle ust. § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Uvedl, že na území České republiky pobývá jeho manželka na základě povolení k trvalému pobytu, a jeho nezletilá dcera [REDAKCE] (nar. 2007), rovněž na základě povolení k trvalému pobytu.
- 4 Ministerstvo prvoinstančním rozhodnutím žádost zamítlo. Důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu bylo zjištění, že žalobce byl v roce 2012 pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 274 odst. 1, 2, písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Ministerstvo uvedlo, že si je vědomo skutečnosti, že má žalobce na území České republiky manželku a dceru, kterým bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, avšak žalobce porušil platné zákony a předpisy tím, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Povolení k dlouhodobému pobytu je oprávnění udělované občanům cizích států, kteří hodlají pobývat na území České republiky, avšak pouze za podmínky dodržování jejích právních norem. Ministerstvo ve svém rozhodnutí dospělo k závěru, že rozhodnutí bude zásahem do rodinného života, konstatovalo však, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin a mohou tedy představovat byť i jen potenciální hrozbu pro společnost, je závažnější, než individuální právo cizince na ochranu jeho rodinného života. Vyzdvihlo přitom skutečnost, že se jednalo o trestný čin spáchaný způsobem, který se stále více rozmáhá a který zapříčiňuje množství dopravních nehod se všemi jejich negativními dopady.
- 5 Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítl, že povinností správního orgánu 1. stupně bylo posoudit dopady případného neudělení dlouhodobého pobytu do rodinného a soukromého života žalobce a následně měl správní orgán 1. stupně, vzhledem k rodinné situaci žalobce a závažnosti porušení právních předpisů žalobcem, žádosti vyhovět. Uvedl, že důvody veřejného pořádku, pro které lze zamítnout žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, musí být skutečně velmi závažné, přičemž míru požadované závažnosti narušení veřejného pořádku lze v takovém případě srovnávat s případy omezení práva občana Evropské unie na volný pohyb v rámci Evropské unie, z důvodu veřejného pořádku.

- 6 Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl. Ztotožnil se s názorem prvoinstančního orgánu, že žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti ve smyslu ust. § 174 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, a že tedy je namístě aplikace ust. § 56 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona, kdy povolení k dlouhodobému pobytu v takovém případě nelze udělit. Žalovaný zrekapituloval závěry správního orgánu 1. stupně, který vyhodnotil jednání žalobce jako natolik zásadně narušující veřejný zájem, že převažuje nad právem na respektování jeho rodinného života. Toto vyhodnocení žalovaný považuje za adekvátní, přihlédl přitom k novelizacím právních předpisů, jimiž byl v ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obnoven text, dle něž postačí být „pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu“, a bylo zrušeno dočasné doplnění textu „k trestu odnětí svobody v délce převyšující tři roky“. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2012, č.j. 8 As 34/2011-88, dle něž v daném případě správní orgán nemá možnost správního uvážení, zda u určitého trestného činu nebo v určitých specifických případech nastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech takové podmínky existují. Žalovaný odkázal i na další judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž je převaha veřejného zájmu na tom, aby na území nepobývali cizinci, kteří se dopustili trestné činnosti, vyjádřena přímo zákonným zněním zákona o pobytu cizinců, přičemž tento veřejný zájem je důležitější než právo cizince na ochranu jeho rodinného života. Žalovaný konstatoval, že správní orgán 1. stupně zhodnotil situaci v případě žalobce obdobně, kdy správním uvážením posoudil přiměřenost a rozhodl ve prospěch ochrany veřejného zájmu před respektováním rodinného života žalobce. Žalovaný se dále vyjádřil k existenci pobytového titulu žalobce. Závěrem žalovaný uvedl, že skutkový stav byl správním orgánem 1. stupně zjištěn v souladu se zákonem, žalovaný se ztotožňuje s aplikací zákonných ustanovení, s odkazem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu.
- 7 Ze správního spisu předloženého žalovaným soud dále zjistil, že žalobce byl v trestním řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp.zn. 1 T 2015/2012 ke dni 31.8.2012 pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému odnětí svobody s výměrou pět měsíců na zkušební dobu dvou let a k zákazu řízení motorových vozidel s výměrou třicet šest měsíců. Žalobce byl shledán vinným, že dne 29.8.2012 v Praze 9 řídil osobní motorové vozidlo v době, kdy jeho krev obsahovala nejméně 2,72 g/kg alkoholu, ač věděl, že po požití alkoholických nápojů je natolik pod jejich vlivem, že není schopen motorové vozidlo řádně ovládat. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2005 na pozvání fyzické osoby, na vízum s platností 90 dnů s délkou pobytu na 30 dnů. Po uplynutí doby žalobce nevycestoval z území České republiky, další pobyt nezlegalizoval až do roku 2008, kdy požádal o mezinárodní ochranu v České republice. Uvedl přitom mimo jiné, že v České republice má svou manželku a v roce 2007 se zde narodila dcera. O žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto v roce 2010 zamítavě. Žalobce žije s manželkou a nezletilou dcerou ve společné domácnosti, přičemž obě jsou osobami s přiznaným povolením k trvalému pobytu.
- 8 Žalobce v žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvádí, že jeho nucené vycestování z České republiky by znamenalo velmi citlivý zásah do rodinného a

soukromého života, evidentně nepřiměřený důvodům vycestování, kdy žalobce by musel opustit nejen svou manželku, ale i dceru, která zejména v současném věku potřebuje přítomnost obou rodičů. Rodina by jej nemohla následovat, je v České republice plně zabydlena. Poukázal též na nutnost vynaložit nemalé náklady na přepravu, na obtíže, které by ho čekaly v zemi, kde nemá žádné zázemí, majetek ani rodinu, a na praktické problémy spojené s vyřizováním víz pro návrat do České republiky. Vyslovil přesvědčení, že žalovaný v tomto smyslu opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), a že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 6/2012-29, jakož i související judikaturu, z níž vyplývá, že i když účastník řízení neprokázal podmínku trestní zachovalosti, je přesto správní orgán povinen posuzovat dopady případného neudělení dlouhodobého pobytu do jeho rodinného a soukromého života, přičemž důvody veřejného pořádku, pro které lze zamítnout žádost, musí být skutečně velmi závažné, například půjde o odsouzení za spáchání závažného trestného činu, který představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. Taková situace u žalobce nenastala, neboť jeho záznam v Rejstříku trestů je z uvedeného hlediska zcela marginální. I přes fakt, že žalobce výše uvedené namítal již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, žalovaný v podstatě toliko odkázal na odsouzení žalobce a otázkou přiměřenosti se nezabýval, zjištěné skutečnosti nijak nehodnotil, proto je napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce odkázal na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), především na čl. 8 Úmluvy, který každému zaručuje právo na respektování soukromého a rodinného života, na Úmluvu o právech dítěte, která přiznává každému dítěti právo na zachování rodinných svazků, a též na Listinu základních práv a svobod (zejména čl. 10 odst. 2 o ochraně před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života). Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí o nepovolení pobytu je zcela zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života všech rodinných příslušníků.

- 9 Žalobce dále namítl, že žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného stavu věci, pokud zohlednil jeho odsouzení a tvrdil, že žalobce postrádá trestní zachovalost. Žalobce byl totiž účasten amnestie prezidenta republiky (1.1.2013) a hledí se na něj, jako by nebyl odsouzen.
- 10 Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout, v podrobnostech odkázal na své rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán 1. stupně se v prvoinstančním rozhodnutí obsáhle zabýval přiměřeností rozhodnutí ve vztahu soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti sice bude zásahem do rodinného života žalobce, avšak není ve veřejném zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost. Žalovaný k této argumentaci odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 7 A 203/2010-59 ze dne 12.12.2014, v němž soud řešil podobnou situaci. Žalovaný je přesvědčen, že jeho postup je v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, neboť ten zakazuje správním orgánům zasahovat do práva osob na soukromý a rodinný život kromě tam vyjmenovaných případů, např. kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, což je dle žalovaného bezesporu tento případ.

- 11 K námitce žalobce týkající se amnestie prezidenta republiky žalovaný uvedl, že v případě žalobce byl prominut pouze podmíněný trest odnětí svobody v délce pěti měsíců se zkušební dobou dvacet čtyři měsíců, nikoli však trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání třiceti šesti měsíců. Argumentaci žalobce, že se na něj hledí jakoby nebylo odsouzen a že tedy žalovaný neměl k předchozímu odsouzení vůbec přihlížet, tak žalovaný neshledává důvodnou.
- 12 Dne 18.4.2019 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém účastníci řízení setrvali na výše uvedené argumentaci. Žalobce při jednání odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou lze podle jeho názoru na daný případ aplikovat, zejména na rozsudek ze dne 31.5.2018 č.j. 5 Azs 46/2016-53, rozsudek ze dne 31.5.2018 č.j. 5 Azs 47/2016-57, rozsudek ze dne 10.5.2016 č.j. 6 Azs 201/2016-46; dále argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28.3.2017 č.j. 57 A 6/2016-81, v němž krajský soud pokládá v případě řízení o pobytu cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí za podstatný výsledek cizince. Žalovaný pak při jednání upozornil na judikaturu správních soudů, která se jeví relevantní jemu, a to zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, č.j. 7 As 21/2008-101, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9.5.2018, č.j. 15 A 9/2016-28, který ze rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008 č.j. 7 As 21/2008-101, vychází.
- 13 Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Městský soud shledal, že žaloba je důvodná.
- 14 Podle ust. § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1.
- 15 Podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.
- 16 Podle ust. § 174 odst. 1 písm. a) se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.
- 17 Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a

intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

- 18 Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Žalobce však namítá, že nenaplní podmínky citovaného ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se na něj z důvodu amnestie prezidenta republiky hledí, jako by nebyl odsouzen, a dále namítá, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s dopady na soukromý a rodinný život žalobce a členů jeho rodiny.
- 19 Nejprve se soud zabýval námitkou, že na žalobce mělo být vzhledem k amnestii prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 hleděno, jako by nebyl odsouzen.
- 20 V čl. IV. Amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 se stanoví:
(1) *Promíjím podmíněně odložené tresty odnětí svobody pravomocně uložené před 1. lednem 2013 osobám, které*
 a) dosáhly či v roce 2013 dosáhnou věk 70 let,
 b) osobám, kterým byl trest uložen ve výměře nepřevyšující dva roky.
(2) *Promíjím nevykonané tresty obecně prospěšných prací nebo jejich zbytky a nevykonané tresty domácího vězení nebo jejich zbytky, pokud byly tyto tresty pravomocně uloženy před 1. lednem 2013.*
(3) *Na osoby, kterým se promíjí trest podle odst. 1 a 2, se hledí, jako by odsouzeny nebyly.*
- 21 Z citovaného rozhodnutí prezidenta republiky je zřejmé, že se netýkalo trestu zákazu řízení motorových vozidel s výměrou třicet šest měsíců, který byl žalobci uložen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 dne 31.8.2012 pod sp.zn. 1 T 2015/2012 pro úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Amnestie prezidenta republiky se proto na žalobce nevztahuje v plné výši (žalobci byl prominut pouze podmíněně odložený trest odnětí svobody dle čl. IV odst. 1 písm. b) Amnestie prezidenta republiky). Městský soud tedy shledává závěr žalovaného o nenaplnění podmínky trestní zachovalosti žalobce za zcela správný, a žalobní námitku nedůvodnou.
- 22 Jinak je tomu ohledně závěru žalovaného, že ve správním řízení byla dostatečně posouzena přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života.
- 23 K obsahu povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39. Shledal, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“. V tomto kontextu je nutno poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby na povolení k pobytu byla vydávána pouze osobám, které splňují zákonné požadavky, s právem na soukromý a rodinný život cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39). Posuzování přiměřenosti si pak lze představit jako poměřování na rovnoramenných vahách. Na jednu misku vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje požadavky pro vydání povolení k pobytu (v nyní posuzované věci to, že nenaplní podmínku tzv. trestní zachovalosti) a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou misku vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života. Aby rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s dopady (jejich závažností) do soukromého a rodinného života.

- 24 V posuzovaném případě správní orgán 1. stupně shledal, že dojde k zásahu do rodinného života žalobce. Správně přitom poukázal na skutečnost, že tento zásah si žalobce zapříčinil sám svým úmyslným protiprávním jednáním. Žalovaný pak vyhodnotil jednání žalobce jako natolik zásadně narušující veřejný zájem, že převažuje nad jeho právem na respektování rodinného života.
- 25 Pokud jde o samotné hodnocení, do jaké míry je žalobcovo jednání závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti, a do jaké míry narušuje právě zájem chráněný zákonem o pobytu cizinců, tedy zajištění takového režimu pobytu cizinců na území České republiky, který bude v souladu se zájmy České republiky jako celku, učinil žalovaný podle názoru městského soudu správný závěr, že jednání žalobce je nebezpečné a je v rozporu s veřejným zájmem. Trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 trestního zákoníku patří mezi obecně ohrožující trestné činy s velkým potenciálem vyvolání nebezpečných stavů a situací ohrožujících lidi na životě a zdraví a vydávající jejich majetek v nebezpečí rozsáhlých škod. Ust. § 274 fakticky zakazuje vykonávat činnosti, které jsou samy o sobě nebezpečné (neboť při nich může být ohrožen život nebo zdraví lidí anebo způsobena značná škoda na majetku), ve stavu vylučujícím způsobilost k jejich výkonu přivozem užitím návykových látek, a trestněprávně sankcionuje porušení tohoto zákazu, tedy výkon takových činností pod vlivem návykových látek. Předmětem ochrany ust. § 274 je jak život a zdraví lidí, tak cizí majetek. Postačí přitom, když jednáním pachatele dojde k ohrožení jedné z těchto hodnot. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že právě touto optikou žalovaný na jednání žalobce nahlížel.
- 26 Podle názoru městského soudu však žalovaný dostatečně nezohlednil, že účelem zákona o pobytu cizinců není pouze nastavit takový režim vstupu cizinců na území a jejich pobytu zde, který v souladu se zájmy České republiky, ale záměrem zákona je též, aby tento režim respektoval lidská práva dotčených cizinců.
- 27 S ohledem na to se měl žalovaný podrobně vypořádat také s okolností, že žalobce v České republice žije se svou rodinou – manželkou a nezletilou dcerou, kterým bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Žádost o pobytový status žalobce byla navázána na pobytový status obou členek rodiny. V takové situaci je dle městského soudu nezbytné zjistit skutkové okolnosti rodinného soužití a posoudit dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života celé této skupiny osob - v dané věci tedy i dopady do soukromého života manželky žalobce a jejich dcery. (Na tomto místě městský soud pro úplnost poznamenává, že se bez dalšího nemůže ztotožnit s názorem žalobce, pokud s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28.3.2017, č.j. 57 A 6/2016-81, v němž krajský soud vyzdvihuje význam výsledku cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí. Podle názoru městského soudu z odkazovaného rozsudku nevyplývá, že by neprovedení výsledku ve správních řízeních bylo nezákonným postupem, neboť vždy bude záležet na konkrétních okolnostech případu, zda výsledek provést či nikoli.)

- 28 Nutnost posouzení dopadů do soukromého a rodinného života zamítavých rozhodnutí v oblasti pobytových oprávnění cizinců vyplývá ze základních práv těchto osob garantovaných Listinou základních práv a mezinárodními úmluvami (čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „Úmluva“), podle nějž *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“*). Nezbytnost posouzení soukromého zájmu nezletilé dcery pak vyplývá též z čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle nějž *„zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány“*. Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou správní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (rozsudek ze dne 19.11.2015, č. j. 4 Azs 222/2015-42). Stejný princip je zakotven i v čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU, která je s ohledem na svůj čl. 51 v této věci aplikovatelná (rozhodování o pobytech cizinců je regulováno právem EU). Bylo tedy povinností správních orgánů dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života členů žalobcovy rodiny pečlivě posoudit.
- 29 A právě takové posouzení Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí zcela postrádá. Z napadeného rozhodnutí neplyne, že by byla otázka rodinných vazeb v České republice důkladně posuzována. Nebylo například vůbec zjišťováno, nakolik jsou na žalobci další rodinní příslušníci závislí, nakolik by pro ně bylo komplikované odcestovat se žalobcem do Mongolska nebo naopak zůstat zde bez jeho přítomnosti. Důraz na zjišťování těchto okolností přitom klade též Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2017, č.j. 9 Azs 60/2017-37). Zjišťovat a následně vyhodnotit tyto okolnosti bylo na žalovaném, respektive ministerstvu. V napadeném rozhodnutí se však této otázce žalovaný vůbec nevěnoval.
- 30 Teprve po komplexním posouzení dopadů do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale též jeho rodinných příslušníků, mohl žalovaný náležitě zhodnotit, zda jsou tyto dopady přiměřené veřejnému zájmu, aby povolení k pobytu byla vydávána pouze osobám, které splňují zákonné požadavky. Žalovaný uvedeným způsobem nepostupoval, zatížil tak řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
- 31 K judikatuře zmíněné žalovaným při jednání před soudem je třeba uvést následující. Argumentuje-li žalovaný rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, č.j. 7 As 21/2008-101, dle nějž *„ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu možnost správního uvážení“*, městský soud k tomu konstatuje, že právní názor v něm uvedený byl překonán, respektive rozveden a zásadně doplněn mimo jiné výše citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu. K argumentaci rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9.5.2018 č.j. 15 A 9/2016-28, městský soud uvádí, že rozsudek se týkal skutkově jiné situace, neboť v tam posuzovaném případě nešlo o žalobce s nezletilým dítětem ve společné domácnosti. Nadto Městský soud v Praze není vázán rozhodovací praxí jiných krajských soudů.

- 32 Městský soud tedy z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž bude žalovaný právním názorem soudu dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán.
- 33 Bude nyní povinností žalovaného posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života celé rodiny. Teprve poté žalovaný poměří na jedné straně intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života rodiny způsobenou zamítnutím žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a na druhé straně závažnost důvodů, z kterých by měla být žádost žalobce zamítnuta; v daném případě tedy nesplnění podmínky trestní zachovalosti.
- 34 O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v této věci plný úspěch. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 4.000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, tj. tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč za úkon dle ust. § 11 odst. 1 na základě ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Dále k nákladům za zastoupení patří i tři režijní paušály po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení za zastoupení ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. o 21 %, tj. o 2.142 Kč. Celkem tedy žalobcovy náklady řízení činí 16.342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [redacted], a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.